

Sygn. akt **III AUa 1328/17**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lipca 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Marta Sawińska (spr.)

Sędziowie: SSA Małgorzata Aleksandrowicz

del. SSO Renata Pohl

Protokolant: st.sekr.sąd. Emilia Wielgus

po rozpoznaniu w dniu 4 lipca 2018 r. w Poznaniu

sprawy **M. D.**

przeciwko **Prezesowi Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego Oddział (...) w P.**

o rentę rodzinną

na skutek apelacji M. D.

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 23 listopada 2017 r. sygn. akt VIII U 1054/17

1. **oddala apelację;**

2. **przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego w Poznaniu na rzecz adw. K. G. kwotę 240 zł powiększoną o podatek VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej odwołującej z urzędu w instancji odwoławczej.**

del. SSO Renata Pohl	SSA Marta Sawińska	SSA Małgorzata Aleksandrowicz
----------------------	--------------------	-------------------------------

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 10 kwietnia 2017 r., znak (...), Prezes Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego, na podstawie ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz.U. z 2016 r., poz. 277) w zw. z ustawą o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2016 r., poz. 887), po rozpoznaniu wniosku złożonego w dniu 14 lutego 2017 r., odmówił M. D. prawa do renty rodzinnej.

W treści swojego uzasadnienia organ rentowy wskazał, iż Komisja Lekarska Kasy orzeczeniem z dnia 3 kwietnia 2017 r. nie uznała w/w za trwale lub okresowo całkowicie niezdolną do pracy w gospodarstwie rolnym.

M. D., w formie i terminie przewidzianym prawem, złożyła odwołanie od powyższej decyzji, wnosząc o jej uchylenie w całości i wydane rozstrzygnięcia co meritum sprawy. W uzasadnieniu podniosła, iż choruje na niedokrwistość niedoboru żelaza, żyłaki odbytu oraz posiada wadę wrodzoną – skrócenie prawego podudzia z dysfunkcją stopy prawej i skrócenie długości względem lewej nogi. Powyższe powoduje, iż odwołująca nie może wykonywać żadnych prac fizycznych w gospodarstwie. Nie jest bowiem w stanie samodzielnie pracować.

Sąd Okręgowy – Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu wyrokiem z dnia 23 listopada 2017 r. (sygn. akt: VIII U 1054/17):

1. oddalił odwołanie;
2. nie obciążył odwołującej M. D. kosztami zastępstwa procesowego.

Podstawę rozstrzygnięcia Sądu I instancji stanowiły następujące ustalenia i rozważania.

M. D. urodziła się w dniu (...) Odwołująca odziedziczyła gospodarstwo rolne, które wydzierżawiła. Gospodarstwo ma powierzchnię 19,64 ha oraz 5 ha lasu. Orzeczeniem z dnia 15 kwietnia 2015 r. Powiatowy Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w N. zaliczył odwołującą do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności wskazując jako symbol jej przyczyny (...) Ustalony stopień niepełnosprawności datuje się od 3 września 2002 r.

U M. D. biegli ortopeda oraz chirurg rozpoznali wrodzony niedorozwój i zniekształcenie stopy prawej z funkcjonalnym skróceniem kończyny dolnej prawej i dysfunkcją chodu, wyrównawcze skrzywienie kręgosłupa lędźwiowego, początkowe zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa, zespół bólowy kręgosłupa bez istotnej dysfunkcji ruchowej i bez objawów korzeniowych, żyłaki kończyn dolnych II stopnia bez zmian troficznych.

Z powodu w/w schorzeń odwołująca nie jest długotrwale i całkowicie niezdolna do pracy w gospodarstwie rolnym.

U odwołującej stwierdzono także niedokrwistość niedoborową wyrównaną.

Biegła internista nie stwierdziła cech niezdolności od pracy. Niedokrwistość u odwołującej jest niedoborowa z powodu braku żelaza, obecnie parametry morfologiczne krwi wskazują poziomy prawidłowe. Odwołująca wymaga okresowego leczenia farmakologicznego preparatami żelaza. Odwołująca jest zdolna do pracy zgodnie z kwalifikacjami, brak cech niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego Sąd I instancji wydał zaskarżony wyrok uznając, iż odwołanie nie jest zasadne.

W ocenie Sądu Okręgowego odwołanie M. D. nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy podniósł, iż zgodnie z art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz.U. z 2016 r., poz. 277) renta rodzinna przysługuje uprawnionym członkom rodziny zmarłego:

- 1) emeryta lub rencisty mającego ustalone prawo do emerytury albo renty rolniczej z ubezpieczenia;
- 2) ubezpieczonego, który w chwili śmierci spełniał warunki do uzyskania emerytury rolniczej lub renty rolniczej z tytułu niezdolności do pracy; przyjmuje się, że był on całkowicie niezdolny do pracy w gospodarstwie rolnym.

Natomiast w ust. 2 w/w przepisu wskazano, iż do renty rodzinnej są uprawnieni następujący członkowie rodziny zmarłego:

- 1) dzieci własne, dzieci drugiego małżonka oraz dzieci przysposobione,

2) przyjęte na wychowanie i utrzymanie przed osiągnięciem pełnoletności wnuki, rodzeństwo i inne dzieci, z wyłączeniem dzieci przyjętych na wychowanie i utrzymanie w ramach rodziny zastępczej lub rodzinnego domu dziecka,

3) małżonek (wdowa, wdowiec),

4) rodzice

- jeżeli spełniają warunki do uzyskania takiej renty w myśl przepisów emerytalnych.

W myśl art. 68 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2017 r., poz. 1778) dzieci własne, dzieci drugiego małżonka i dzieci przysposobione mają prawo do renty rodzinnej:

1) do ukończenia 16 lat;

2) do ukończenia nauki w szkole, jeżeli przekroczyły 16 lat życia, nie dłużej jednak niż do osiągnięcia 25 lat życia, albo

3) bez względu na wiek, jeżeli stały się całkowicie niezdolne do pracy oraz do samodzielnej egzystencji lub całkowicie niezdolne do pracy w okresie, o którym mowa w pkt 1 lub 2.

Zgodnie z art. 12 powołanej ustawy osobą niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Ustawodawca precyzuje, iż całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Przepis art. 13 ust. 1 powołanej ustawy wskazuje z kolei, że przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się: (1) stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, (2) możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Jak podnosił Sąd Okręgowy przedmiotem sporu w niniejszej sprawie pozostawało czy M. D. jest całkowicie niezdolna do pracy w gospodarstwie rolnym i czy zasadne jest przyznanie jej prawa do renty rodzinnej.

Odnośnie przesłanki niezdolności do pracy wskazać należy, iż wszelkie ustalenia Sądu mogą nastąpić wyłącznie w oparciu o opinię sporządzoną przez biegłych, która nie może być zastępowana innymi dowodami, np. zeznaniami świadków, dowodem z oględzin. Dowód z opinii lekarskiej w tej kategorii spraw jest więc dowodem koronnym, analizującym i sumującym przeciwstawne oceny prezentowane przez strony („Dowód z opinii lekarza biegłego w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych” SSN Beata Gudowska, Przegląd Ubezpieczeń Społecznych i Gospodarczych 2001 r., nr 6, s. 8-12).

Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwolił ustalić, iż występujące u odwołującej M. D. schorzenia i dolegliwości nie osiągnęły stopnia rozwoju, aby uzasadnić przyznanie prawa do renty rodzinnej.

Tym samym odwołująca nie wykazała istnienia przesłanek warunkujących przyznanie jej prawa do renty rodzinnej. Ciężar udowodnienia tej okoliczności spoczywał zaś na odwołującej, zgodnie z art. 232 k.p.c.

W konsekwencji, mając na uwadze wnioski zawarte w opiniach biegłych lekarzy sądowych, Sąd Okręgowy, na podstawie powołanych przepisów prawa materialnego oraz art. 477¹⁴ § 1 kpc, oddalił odwołanie.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c., przyjmując, że zachodzi wypadek szczególny, uzasadniający odstąpienie od obciążenia odwołującej obowiązkiem zwrotu na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego. Zasądzenie wobec odwołującej kosztów w ocenie Sądu byłoby nieuzasadnione.

Apelację od wyroku w całości wniosła odwołująca M. D. zarzucając:

1. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, tj. art. 227 kpc poprzez zaniechanie przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego sądowego z dziedziny hematologii,
2. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233 § 1 kpc poprzez uznanie za wiarygodne opinii biegłego sądowego z dziedziny chirurgii wydanej w oparciu o pobieżne badania,
3. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, tj. art. 232 zdanie drugie kpc poprzez zaniechanie przeprowadzenia z urzędu dowodu z opinii biegłego sądowego z dziedziny medycyny pracy.

Na tej podstawie wniosła o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez ustalenie, że przysługuje jej renta rodzinna,
2. ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania,
3. zwrot kosztów postępowania w całości, w tym kosztów dojazdu na rozprawę.

Nadto wniosła o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłych sądowych z dziedziny hematologii i medycyny pracy na okoliczność czy jest całkowicie niezdolna do pracy, w razie stwierdzenia niezdolności — od jakiej daty ona powstała.

W przypadku utrzymania wyroku w mocy wniosła o nieobciążanie mnie kosztami postępowania w II instancji z uwagi na stopień skomplikowania sprawy i moją sytuację finansową.

Apelację odwołującej podtrzymał ustanowiony dla niej pełnomocnik z urzędu

Pozwany organ rentowy nie wniósł odpowiedzi na apelację.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadna.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd I Instancji przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe, a zebrany materiał poddał wszechstronnej ocenie z zachowaniem granic swobodnej oceny dowodów przewidzianej przez art. 233 § 1 k.p.c.. Na tej podstawie Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne i rozważania prawne, które tutejszy Sąd w pełni podziela i przyjmuje za własne bez potrzeby ponownego ich przytaczania.

Istota sporu w analizowanej sprawie sprowadzała się do rozstrzygnięcia czy zostały spełnione przesłanki niezbędne dla przyznania M. D. prawa do renty rodzinnej.

Na wstępie niniejszych rozważań, należało powołać podstawy prawne orzeczenia.

Zgodnie z art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz.U. z 2016 r., poz. 277) renta rodzinna przysługuje uprawnionym członkom rodziny zmarłego:

- 1) emeryta lub rencisty mającego ustalone prawo do emerytury albo renty rolniczej z ubezpieczenia;
- 2) ubezpieczonego, który w chwili śmierci spełniał warunki do uzyskania emerytury rolniczej lub renty rolniczej z tytułu niezdolności do pracy; przyjmuje się, że był on całkowicie niezdolny do pracy w gospodarstwie rolnym.

Natomiast w ust. 2 w/w przepisu wskazano, iż do renty rodzinnej są uprawnieni następujący członkowie rodziny zmarłego:

- 1) dzieci własne, dzieci drugiego małżonka oraz dzieci przysposobione,
 - 2) przyjęte na wychowanie i utrzymanie przed osiągnięciem pełnoletności wnuki, rodzeństwo i inne dzieci, z wyłączeniem dzieci przyjętych na wychowanie i utrzymanie w ramach rodziny zastępczej lub rodzinnego domu dziecka,
 - 3) małżonek (wdowa, wdowiec),
 - 4) rodzice
- jeżeli spełniają warunki do uzyskania takiej renty w myśl przepisów emerytalnych.

W myśl art. 68 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2017 r., poz. 1778) dzieci własne, dzieci drugiego małżonka i dzieci przysposobione mają prawo do renty rodzinnej:

- 1) do ukończenia 16 lat;
- 2) do ukończenia nauki w szkole, jeżeli przekroczyły 16 lat życia, nie dłużej jednak niż do osiągnięcia 25 lat życia, albo
- 3) bez względu na wiek, jeżeli stały się całkowicie niezdolne do pracy oraz do samodzielnej egzystencji lub całkowicie niezdolne do pracy w okresie, o którym mowa w pkt 1 lub 2.

Zgodnie z art. 12 powołanej ustawy osobą niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Ustawodawca precyzuje, iż całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Zgodnie z art. 13 ust. 1 cyt. ustawy przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania, co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się:

- 1) stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji;
- 2) możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd I instancji uczynił przedmiotem dowodu fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.), nie ograniczał stron w możliwości składania wniosków dowodowych, a dla wyjaśnienia istoty sprawy przeprowadził postępowanie dowodowe uwzględniając wszystkie powołane dowody. W sędziowskiej ocenie materiału dowodowego Sąd Apelacyjny nie stwierdza żadnych uchybień, które mogłyby stanowić podstawę apelacji.

Przechodząc do rozważań Sądu I instancji w przedmiocie oceny stanu zdrowia wnioskodawczyni pod kątem jej niezdolności do pracy, Sąd Apelacyjny w pełni zgadza się z twierdzeniami Sądu Okręgowego. Postępowanie dowodowe w powyżej wskazanym zakresie zostało przeprowadzone prawidłowo, bowiem oparte było na wiedzy biegłych lekarzy sądowych. Na tej podstawie Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, co do stanu zdrowia M. D..

W toku przeprowadzonego postępowania dowodowego przed Sądem I instancji, powołani zostali biegli ortopeda, chirurg i internista a więc specjaliści ze wszystkich dziedzin niezbędnych dla dokonania prawidłowych ustaleń w zakresie oceny stanu zdrowia wnioskodawcy.

U M. D. rozpoznano wrodzony niedorozwój i zniekształcenie stopy prawej z funkcjonalnym skróceniem kończyny dolnej prawej i dysfunkcją chodu, wyrównawcze skrzywienie kręgosłupa lędźwiowego, początkowe zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa, zespół bólowy kręgosłupa bez istotnej dysfunkcji ruchowej i bez objawów korzeniowych, żylaki kończyn dolnych II stopnia bez zmian troficznych.

Z powodu w/w schorzeń odwołująca nie jest długotrwale i całkowicie niezdolna do pracy w gospodarstwie rolnym.

Biegły ortopeda stwierdził wrodzony niedorozwój i zniekształcenie stopy prawej z funkcjonalnym skróceniem kończyny dolnej prawej i dysfunkcją chodu oraz wyrównawcze skrzywienie kręgosłupa lędźwiowego, początkowe zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa, zespół bólowy kręgosłupa bez istotnej dysfunkcji ruchowej i bez objawów korzeniowych. Stwierdzone zmiany i spowodowana nimi dysfunkcja narządu ruchu nie powodują naruszenia sprawności organizmu w stopniu uzasadniającym orzekanie długotrwałej lub trwałej całkowitej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym i poza gospodarstwem rolnym. Biegły zgodził się z orzeczeniem Komisji Lekarskiej KRUS z 3 kwietnia 2017 r. Odwołująca jest osobą niepełnosprawną od urodzenia – stwierdzenie takie nie jest jednak tożsame z orzekaniem całkowitej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym i służy innym celom niż orzekanie o świadczeniach rentowych. Orzeczenie umiarkowanego stopnia niepełnosprawności nie pozostaje w sprzeczności z orzeczeniem komisji Lekarskiej KRUS i opinią.

Z uwagi na rozpoznawaną i leczoną u odwołującej niedokrwistość z niedoboru żelaza wskazane jest przeprowadzenie dowodu z opinii lekarza biegłego z zakresu chorób wewnętrznych lub hematologa.

Biegły chirurg naczyniowy na podstawie całości obrazu klinicznego nie stwierdził u odwołującej długotrwałej niezdolności jakiegokolwiek stopnia. Niewielkie żylaki kończyn dolnych nie powodują następstw orzecznicznych, a ponadto są łatwe do wyleczenia przy pomocy typowych technik operacyjnych w ramach zasiłku chorobowego.

W opinii łącznej biegłych nie stwierdza się całkowitej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym. Zdaniem biegłych wskazane jest dodatkowe badanie internistyczne z powodu niedokrwistości.

Uwzględniając sugestie biegłych ortopedy i chirurga Sąd I instancji powołał biegłego internistę który rozpoznał u odwołującej stwierdzono także niedokrwistość niedoborową wyrównaną.

Biegła internista nie stwierdziła cech niezdolności od pracy. Niedokrwistość u odwołującej jest niedoborowa z powodu braku żelaza, obecnie parametry morfologiczne krwi wskazują poziomy prawidłowe. Odwołująca wymaga okresowego leczenia farmakologicznego preparatami żelaza. Odwołująca jest zdolna do pracy zgodnie z kwalifikacjami, brak cech niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym.

Wskazać należy, iż opinie biegłych lekarzy sądowych zostały sporządzone fachowo, w oparciu o aktualną wiedzę, przedstawione w nich wnioski poparte są odpowiednimi argumentami. Biegli sądowi w należyty sposób wyjaśnili przedstawione przez Sąd I instancji zagadnienia, wskazali na czym oparli swe tezy i co stanowiło ich podstawę.

Dowód z opinii biegłych (biegłego) podlega szczególnej ocenie, bowiem sąd nie mając wiadomości specjalnych jedynie może oceniać logiczność wypowiedzi biegłego. Ocena dowodu z opinii biegłego nie jest dokonywana według kryterium wiarygodności w tym znaczeniu, że nie można "nie dać wiary biegłemu", odwołując się do wewnętrznego przekonania sędziego, czy też zasad doświadczenia życiowego. Opinia biegłego podlega, tak jak inne dowody, ocenie według art. 233 § 1 k.p.c., jednakże co odróżnia ją pod tym względem, to szczególne dla tego dowodu kryteria oceny, które stanowią: poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanego w niej stanowiska oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej ocen, a także zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej. Jakkolwiek opinia biegłych jest oparta na wiadomościach specjalnych, to podlega ona ocenie sądu w oparciu o cały zebrany

w sprawie materiału, a zatem, na tle tego materiału, koniecznym jest stwierdzenie, czy ustosunkowała się ona do wynikających z innych dowodów faktów mogących stanowić podstawę ocen w opinii zawartych oraz czy opierając się na tym materiale w sposób logiczny i jasny przedstawia tok rozumowania prowadzący do sformułowanych w niej wniosków.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, brak jest podstaw do kwestionowania opinii biegłych powołanych przed Sądem I instancji, jako podstawy do dokonania w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych. Jednocześnie nie budzi wątpliwości, że opinie zostały opracowane przez osoby kompetentne do dokonania oceny stanu zdrowia odwołującej oraz dysponującą w tym zakresie niezbędną wiedzą i doświadczeniem. Nie ma potrzeby powołania dodatkowo biegłego z zakresu medycyny pracy. Odnosząc się do wniosków dowodowych zawartych w apelacji, Sąd II Instancji podkreśla, że wnioski te zostały na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego oddalone postanowieniem Sądu Okręgowego z 23 listopada 2017 r.. Odwołująca (mimo pouczenia – k.13 akt) nie złożyła zastrzeżeń w trybie art. 162 kpc.

Zupełnie niezasadny, w ocenie Sądu Apelacyjnego, był również podniesiony w apelacji zarzut naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów wymaga bowiem wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Apelujący powyższego w przedmiotowej sprawie nie wykazała, nie jest bowiem wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie, niż ocena sądu oraz wyprowadzanie z nich odmiennych niż sąd wniosków. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wyprowadzaniu przez sąd wniosków z zebranego materiału dowodowego albo gdy wbrew zasadom doświadczenia życiowego, sąd nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona. Natomiast, jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać.

W ocenie Sądu Apelacyjnego na akceptację zasługuje stanowisko wyrażone w orzecznictwie, że „o niezdolności do pracy nie decyduje sam fakt występowania schorzeń, lecz ocena, czy i w jakim zakresie wpływają one na utratę zdolności do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami (...)”, tak – wyrok Sądu Najwyższego z dnia 01.12.2001r. II UKN 113/00, OSNP 2002/14/343.

Reasumując i uwzględniając powyższe rozważania, stwierdzić należy, że postępowanie przed Sądem I instancji zostało przeprowadzone prawidłowo, nie doszło do naruszenia przywołanych w apelacji przepisów prawa procesowego. Sąd I instancji właściwie ocenił wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego jako całości oraz zważył ich moc oraz wiarygodność, odnosząc je do pozostałego materiału dowodowego.

Nie było konieczności powoływania w sprawie biegłego hematologa skoro wypowiedział się biegły internista który ocenił, iż niedokrwiłość u odwołującej jest niedoborowa z powodu braku żelaza, obecnie parametry morfologiczne krwi wskazują poziomy prawidłowe. Odwołująca wymaga okresowego leczenia farmakologicznego preparatami żelaza. Odwołująca jest zdolna do pracy zgodnie z kwalifikacjami, brak cech niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym.

Zarzuty apelacji w świetle szczegółowych wyjaśnień biegłych zaprezentowanych w opiniach, są nietrafne i stanowią jedynie bezzasadną polemikę z wnioskami tych opinii.

Wskazać także należy, że Sąd nie jest obowiązany dążyć do sytuacji, aby opinia biegłego (biegłych) przekonała strony sporu. Wystarczy zatem, że opinia jest przekonująca dla sądu, który wiążąco ocenia, czy biegły wyjaśnił wątpliwości zgłoszone przez stronę. Nadto wskazać należy, że, Sąd nie może zająć stanowiska odmiennego co do stanu zdrowia wnioskodawcy, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego, niż wyrażone w opiniach biegłych (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1987 r., II URN 228/87, PiZS 1988/7/62).

W tym stanie rzeczy prawidłowo Sąd I instancji uznał, iż wnioskodawczyni nie jest całkowicie niezdolna do pracy w gospodarstwie rolnym zatem nie spełnia przesłanek niezbędnych do nabycia prawa do renty rodzinnej.

Wobec uznania, że zarzuty apelacyjne były bezzasadne oraz mając na uwadze powyższe ustalenia faktyczne i rozważania prawne - na podstawie art.385 k.p.c. – należało orzec o oddaleniu złożonej w niniejszej sprawie apelacji (pkt.1 wyroku).

Orzeczenie o kosztach postępowania odwoławczego zawarte w punkcie 2 wyroku znajduje swoje uzasadnienie w treści § 16 ust. 1 pkt. 2 Rozporządzenia z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2015.1801).

del. SSO Renata Pohl	SSA Marta Sawińska	SSA Małgorzata Aleksandrowicz
----------------------	--------------------	-------------------------------